

Parkov: Forinden Lovforslaget forlader dette Ting, vil jeg gerne, da jeg ikke fik Lejlighed til i Gaar ved anden Behandling mundtlig at motivere min Stilling til Forslaget, udtale følgende. Som jeg bemærkede ved Forslagets første Behandling, er jeg ikke nogen principiel Modstander af det, jeg har ogsaa gentagende præciseret dette Standpunkt under Udvalgsbehandlingen, og det samme Standpunkt indtager jeg i Dag. Men jeg har ikke kunnet give mit Minde til, at man her ved dette Lovforslag ophævede Invalidebestyrelsen, og som Følge deraf har jeg heller ikke kunnet give mit Minde til den med Ophævelsen af Invalidebestyrelsen forbundne Udgift ved Nyansættelse af forskellige Embedsmænd oppe i Finansministeriet. Jeg har været rede til at imødekomme det Krav, der var fremsat om en Deling af Kontorerne for Statsaktiverne, men jeg har ikke troet og tror vedblivende ikke, at den Udvidelse, som i øvrigt er påkrævet, er nødvendig. Jeg tror, at man ved en anden Fordeling af Arbejds materialet oppe i disse Kontorer maatte kunne undgaa denne Forøgelse af Embedsmændenes Antal, og jeg tror navnlig, at hvis man overgav Invalidebestyrelsen Ordningen baade af de ordinære og ekstraordinære Sager, vilde man ikke foreløbig behøve en Forøgelse af Embedsmændenes Antal.

Jeg havde en Tid i Udvalget Haab om, at det skulde lykkes at komme til en Forstaaelse herom, og det Haab grundede jeg ogsaa paa Finansministerens Stilling til de af mig indbragte Ændringsforslag. Naar det nu alligevel ikke er lykkedes, naar dette Haab er glippet, antager jeg, det for en stor Del skyldes, at Flertallet følte sig bundet ved tidligere Udtalelser i Tinget om sin Stilling til dette Lovforslag. Saa kom jeg paa den Vis til at staa ene med mine Anskuelse og de deraf følgende Ændringsforslag, og jeg kunde da ikke haabe at faa Tilslutning her i Tinget. Der er heller ikke Udsigt til nu ved tredje Behandling at faa nogen af de af mig ønskede Ændringer vedtagne. Men den Ordning, som Lovforslaget ved det nuværende Indhold fastslaar, anser jeg for Invalidernes og for Invalidebestyrelsens Vedkommende for mindre god end den Ordning, vi have i Øjeblikket, den Ordning, der vilde følge af, at man opretholdt Invalidebestyrelsen. Jeg har ogsaa den Overbevisning, at man i alt Fald i en ret lang Aarrække vilde kunne klare sig med den foreslaaede Udvidelse af Kontoret for Statsaktiverne, og at man derefter ikke

behøvede at komme til den Merudgift, som Regeringsforslaget indeholder. Jeg kan derfor ikke tilraade ærede Medlemmer at give Forslaget deres Stemme. Men som forhen bemærket, er jeg ikke nogen principiel Modstander af Forslaget, og jeg vil derfor ikke lægge nogen Hindring i Vejen for, at Forslaget kan komme til Overvejelse i det andet høje Ting, og ud fra denne Forudsætning vil jeg ikke stemme imod Forslaget. Da jeg i øvrigt i Betænkningen udførligt har begrundet min Stilling til Forslaget og til de af mig fremsatte Ændringsforslag, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger og henstille til ærede Medlemmer ikke at give Forslaget deres Tilslutning, men paa den anden Side heller ikke forhindre, at det kommer op til Overvejelse i det andet Ting.

Finansministeren (Brun): Jeg har tilladt mig til 3die Behandling af dette Lovforslag at stille Ændringsforslag om, at § 4 udgaar. Grunden hertil er den, at § 4, da vi ere ude over den 1. April, vil medføre forskellige Vanskeligheder, hvis den bliver staaende i Loven, og jeg tillader mig derfor at anbefale mit Ændringsforslag til Vedtagelse.

Med Hensyn til de Bemærkninger, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) har gjort, skal jeg udtale, at hele den omfangsrige og i høj Grad komplicerede Invalidelovgivning kræver en juridisk Behandling og et juridisk uddannet Personale mere end militær Sagkundskab. Sagen er den, at det forberedende Stof til Sagens Behandling tilvejrbringes hos de militære Autoriteter og forelægges i Tvivlstilfælde for Krigsministeriet, saa at militær Sagkundskab er forhaanden ved Sagens forberedende Behandling. Hvad der sker ved den forberedende Behandling er det, at der indhentes Oplysning om den Skade, som Invaliden har faaet, i Forbindelse med de Omstændigheder, hvorunder han har faaet Skaden. Efter den militære Behandling af Sagen, kommer Sagen til lægevidenskabelig Behandling. Lægen afgør, hvorvidt der er en Kausalitetsforbindelse mellem Skaden og de Omstændigheder, som det ad militær Vej er oplyst, at Skaden er indtraadt under. Sagen gaar derefter til Ministeriet, og Ministeriet afgør saa Virkningerne af den ad lægevidenskabelig Vej fastslaede Kausalitetsforbindelse, og det, mener jeg, er Ministeriets ubetingede Ret og Pligt at afgøre. Sagen